

[Peter Larsen.]

ningen ønsker denne hårde kurs, ønsker disse store indskrænkninger i rådighedsretten til jord og ejendom, indskrænkninger og bestemmelser, der vil skabe alt for mange vilkårlige afgørelser og vil indebære irritationsmomenter og usikkerhed — en usikkerhed, som kunne have været undgået. Men man har altså åbenbart behov for at føre disse lovforslag igennem og behov for stærke ord i mangel af bedre argumenter. Jeg tænker her på den udtalelse, den højtærede handelsminister fremsatte i kronikken i dagbladet Aktuelt i mandags, hvori han tydede oppositionens holdning derhen, at den viser, at vi — oppositionen — ønsker at sabotere. Hvad kan et mindretal gøre over for et flertal i denne sal? Vi har intet ønske om at sabotere, men når man bruger så stærke ord, vil jeg blot stiltørdigt minde om, at de, der bruger dem, stempler sig selv.

Flere ministre har i dag talt om en fortsat behandling i udvalgene. Jeg må sige, at det på os virker som sukkersød tale. Er der realiteter i det? Er disse udtalelser udtryk for en reel vilje til en virkelig forhandling? Vi synes, vi må have dette spørgsmål klaret, for også i politik gælder det, at man ikke alene i tale, men også i gerning må vise sin gode vilje.

Den højtærede landbrugsminister sagde, at man kun havde levnet ham 5 minutter til at sætte sig ind i vor skitse. Vi synes, at han nu skal have anledning til at få mere tid til overvejelse. På område efter område er der rejst tungtvejende saglige indvendinger mod regeringspartierne forslag, uden at disse indvendinger, hverken under den hidtidige udvalgsdrøftelse eller her i dag, er blevet afkræftet. En væsentlig del af oppositionens forhandlingsoplæg blev blankt afvist i udvalgene, uden at regeringsrepræsentanterne havde drøftet dem med deres ministerkolleger eller folketingsgrupper. Under hensyn hertil, og fordi vi finder, at lovforslagene ikke er modne til at gøres færdige ved en anden behandling, hvor man i virkeligheden gennem en afstemning låser lovforslagene principper fast, og fordi vi, inden dette sker, ønsker at give udvalgenes medlemmer adgang til en grundigere undersøgelse og overvejelse af vore forhandlingsoplæg og dermed tingets

medlemmer adgang til et bedre grundlag for stillingtagen, samt endelig fordi vi finder, at den hidtidige behandling af hele dette spørgsmål ikke opfylder de selvfølgeligelige krav til saglig forsvarlighed, som befolkningen med rette må kunne stille til lovgivningen på et så væsentligt område, skal jeg på venstres og det konservative folkepartis vegne i henhold til forretningsordenens § 7, stk. 6, foreslå, at lovforslagene behandling standses, og at de henvises til fornyet udvalgsbehandling, hvori må indgå de af de to partier fremsatte forhandlingsoplæg.

Formanden: Der er nu stillet forslag om, at lovforslagene behandling standses, og at de henvises til fornyet udvalgsbehandling. Der vil være at foretage afstemning herom.

Peter Larsens forslag

forkastedes med 91 stemmer mod 69.

Derefter genoptoges forhandlingen om lovforslagene.

Niels Eriksen: Jeg beklager meget, at regeringspartierne ikke ville stemme for vort forslag. Jeg synes, at der efter forhandling skulle være en vis mulighed for, at vi kunne nå til enighed om vigtige punkter; men det ønsker regeringen altså ikke. Jeg skal derfor, i betragtning af det sene tidspunkt, indskrænke mig til ganske få bemærkninger.

Jeg vil gerne takke landbrugsministeren, fordi ministeren her i tinget har givet tilsagn om at medvirke til, at vi får en decentralisering af jordlovenes administration. Jeg har gerne villet have det fastslået her, fordi det er et spørgsmål, der for mig er meget væsentligt. Den højtærede landbrugsminister kom med nogle udtalelser i anledning af mine betragtninger over landbokommissionen og organisationerne; hertil skal jeg sige, at det er rigtigt, at vi i landbokommissionen har fået oplysninger om, hvordan man havde praktiseret en sådan lovgivning i andre lande, og det anførte jeg også i min tale . . .

Formanden: Jeg henstiller, at man hører talerne i ro.